

Categoria B

Prosa

Èlia Ros López 3rA

Explosions

L'aroma dels xurros amb xocolata arriba a l'altra banda del carrer. És un dia fred i la veritat és que venen de gust. Probablement l'esmorzar preferit de molta gent. Giro la cantonada per tastar aquest succulent esmorzar.

De cop i volta se sent una forta explosió al final del carrer. La gent, però, no sembla gaire inquieta. El fum provoca una boira densa i grisa; m'estranya que la gent estigui tant tranquil·la, alguna cosa ha explotat, carai!

Al cap d'uns llargs minuts és quan me n'adono; la gent està tant acostumada a sentir trets i explosions, que ja ni s'immuta.

Aquest, en ser un barri on hi predomina la gent de guerra, ja no els fa res si senten alguna cosa, ja estan acostumats a tot això: la sang que corre per terra, els cadàvers de la gent, les flames, la por, les cares i cossos cremats de gent innocent...

Però jo no, no ho puc suportar, em fa molta angoixa.

A corre-cuita vaig cap aquell edifici en runes. Intento pujar fins al pis de l'explosió, però no puc. Truco als bombers. Res. Sense senyal. Torno a intentar pujar per les escales. Ara sí que puc.

Un cop al pis de dalt intento buscar algun supervivent. Res. Cap senyal de vida. Busco. Rebusco, però res de res. Exhausta, baixo les escales convençuda que les ajudes sanitàries ja han arribat, però no. No sé com sentir-me: o enrabiada, o decebuda. Potser les dues coses.

Miro el telèfon, ara sí!, ja tinc senyal. Ràpidament faig un truc; bombers; ambulàncies, la policia, ... em diuen que en cinc minuts seran tots aquí.

Ja han passat deu minuts des de la trucada, i res. Un quart d'hora, no apareix ningú. Mitja hora i encara res. I és quan descobreixo que m'han mentit, una mentida descarada. La gent morta no els interessa i menys la gent d'aquest tipus. Una hora més tard passa per davant un cotxe patrulla. L'aturo. Després d'explicar al policia l'explosió i les trucades, em diu que no em trasbalsi, que no passa res, que és el més normal del món que ni la policia, ni els bombers, ni les ambulàncies hagin vingut a atendre els ferits, que l'explosió l'han provocada ells.

Merda!, com pot ser que la pròpia seguretat del poble matí? Merda. Merda.

Silenci. Un minut de silenci. S'acaba. S'acaba perquè una altra explosió ressona unes illes més enllà. Un altre cop, la gent continua tant tranquil·la com fa una hora. Veig el policia encara aturat davant meu, mirant-me com si estigués boja per haver trucat a totes les autoritats i per estar preocupada per l'explosió.

Me'n vaig. Vull sortir d'aquí, d'aquest horrible i espantós lloc. Deixo enrere el cotxe patrulla i el policia.

I ara, mentre camino carrer avall amb la cara bruta de rebuscar entre les runes i sentint aquesta aroma, l'aroma de matí, la dels xurros amb xocolata, em pregunto si els policies han provocat aquesta nova explosió.

